

Vážení paní, vážení pane, s radostí bychom Vám chtěli sdělit, že čistý výtěžek naší jarní sbírky dosáhl 137 tisíc korun a že kromě toho jsme od vzniku SOOD dostali dary v celkové výši 574 tisíc korun. Na náš sbírkový účet č. 151151156/2010 přispělo již víc než 1 600 dárců! Za tuto podporu moc a moc děkujeme a velmi si jí vážíme. Jen díky tomu jsme mohli v naší činnosti pokračovat a snažit se pomáhat dětem, které to potřebují. Za každou pomoc a podporu mnohokrát děkujeme a doufáme, že díky tomu budeme moci naši činnost dál rozvíjet.

Jménem republiky zničené dětství i zničené zdraví

Desetiletý Jiří Kronhoffmann se měl na základě rozhodnutí soudu také naučit lásce k otci. Strávil tři měsíce v ústavu, šest let v péči násilného otce, přes dva roky neviděl mámu. Teprve v šestnácti letech byl (jiným soudem) svěřen do její péče. Nyní v osmnácti letech trpí smíšenou úzkostně depresivní poruchou, posttraumatickou stresovou poruchou, polyvalentní alergií a autoimunitním onemocněním, které je velmi pravděpodobně podmíněno dlouhodobým stresem v rodinných vztazích. Ve zprávě ošetřující lékařky MUDr. Jitky Bartkové ze dne 19. 10. 2016 se dále konstatují panické ataky a masivní úzkost v souvislosti s možným spátením otce. Bál se opustit sám domov a docházet do školy. Ze zdravotních důvodů byl Jirka nucen na doporučení lékaře přerušit studium na soukromé obchodní akademii. Pokuty uložené matce za to, že násilím nevytáhla syna zpod stolu nebo ze skříně, kam se před otcem schovával a nepředala mu ho, dosáhly 80 tisíc korun, přes 40 tisíc korun činily náklady řízení (znalečné). Matce, jejíž hrubý příjem činí cca 11 tisíc korun, zbývá po osmi letech splácení zaplatit ještě 50 900 Kč.

Jirka ještě u maminky

Ve spise je založena i zpráva terapeutky Mgr. Dany Široké ze dne 2. 3. 2006, v níž se uvádí:

„Od počátku roku 2006 se Jiří Kronhoffmann v doprovodu své matky Dity Kronhoffmannové zúčastnil 2x terapeutického sezení v Protistresové poradně. Osobnost dítěte je velmi narušena, při sebemenší stresové zátěži dochází u dítěte k sebedestrukčnímu jednání. Soud nedostatečně bere v úvahu psychické trauma dítěte z otce, především sebedestrukční program osobnosti.“ I snaha sousedů a známých rodiny potvrdit domácí násilí ze strany otce byla marná. Pan Petr Pawelka soudou dne 14. 9. 2002 napsal: „S paní Ditou Kronhoffmannovou jsme byli sousedé od dubna 2001 do 13. února 2002, kdy paní Dita K. utekla od svého manžela i se svým dítětem. Paní Dita K. si několikrát stěžovala na útoky ze strany manžela, toto bylo patrné i na obličeji paní K.“

V přípisu paní Elišky Brandové ze dne 16. 11. 2003 se uvádí: „Manžel ji izoloval od lidí, často na ni křičel. Jednoho dne ke mně přiběhla, že se ho bojí. Bylo vidět, že má modřiny v obličeji a na rukách.“

Soudkyně nevyšlechla ani svědkyni Radovanu Dufkovou, která potvrdovala panickou reakci Jirky poté, kdy otec srazil matku na zem, ta ztratila vědomí, přijela záchranka a malý Jirka stále křičel: „táta zabil mámu“.

Dne 11. 5. 2014 napsal patnáctiletý Jirka dopis Okresnímu soudu v Karlových Varech, kam byl spis naštěstí pro něj postoupen (čítujeme): „Chci Vás poprosit, abych se směl vrátit domů ke své mamince. Nevím, proč mi vzali to nejmilovanější, co mám. Otec mě nechal násilím převést do ústavu s mřížemi. To mi bylo devět nebo deset let. Byl to trest za to, že jsem před ním s maminkou utekl, ale on nás týral. Nevím, jestli bylo horší deplání nebo ořes mozku, co mi udělal. Deplal mě ještě víc než mámu. Když mi bylo pět let, tak jsem šel s maminkou v Nejdku po silnici a najednou jsem ho uviděl, jak jde za námi, tak jsem táhl maminku, aby utíkala, ale on nás dohonal a udeřil maminku

do hlavy a ona spadla a ležela na silnici. Vím jen, že jsem strašně křičel, že táta zabil mámu, a klečel jsem u ní.

Když dostanu špatnou známku, tak se bojím vrátit do jeho domu. Někdy se na mě vrhne a zbijí mě. Nikdy nevím, co udělá. Už mě nejde ve škole skoro nic. Nemůžu se na nic soustředit. Od šesti do devíti hodin mi otec dává těžké příklady z matematiky a za každou chybu mě trestá. Bojím se do školy a bojím se ze školy k němu do jeho domu. Má často výbuchy vzteků, někdy ani nevím proč... Říkám si, jaký má život smysl. Nevydržel bych to, kdybych neměl maminku, to bych už nežil. Ona mi dává sílu a naději a má mě ráda. Má v Plzni u soudu ještě dluh asi šedesát tisíc. Ten dluh má kvůli mně, protože jsem před otcem utekl pod stůl a nechtěl jsem vylézt ze strachu, aby se mnou zase nelomcoval. Otec mamince poručil, aby mě vytáhla, ale ona to neudělala. Pak mě nechal násilím odvést do ústavu. V ústavu se mě pořád ptali, jestli už chci k otci, ale každý den jsem plakal pro maminku. Chtl jsem domů a z otce jsem měl strach. Jezdili tam za mnou sociální pracovníci z Plzně a křičeli na mě, abych jim napsal, že chci k otci. Pak jsem se tam stal obětí šikany. Nemluvil jsem, nejedl, jen jsem si přál vrátit se domů ke své mamince, a pak už mi bylo všechno jedno. Pak jsem ležel v jeho domě v Nejdku. Měl jsem dlouho horečku a nechtěl jsem žít. Jezdila tam za mnou ta sociálka. S otcem se smáli a na mě křičeli, abych jim napsal, že chci žít u otce a maminku vidět jednou za čtrnáct dní. Musel jsem jim to napsat, protože mi vyhrožovali, že když to nenapišu, tak už maminku nikdy nevidím. Tak jsem to ze strachu napsal, ale stejně jsem ji neviděl. Dva roky jsem ji neviděl... Prosím paní soudkyně, nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Já už nemůžu. Pomozte mi prosím.“

A paní soudkyně Mgr. Marie Pospíšilová z Okresního soudu Karlovy Vary Jirkovi pomohla. Za dva měsíce (17. 7. 2014) ho svěřila do péče matky. Jirka i jeho matka jsou šťastni, oba však trpí posttraumatickou stresovou poruchou a autoimunitním onemocněním v důsledku prožitých psychických stresů. Nabízí se otázka, jestli soudce včetně soudce odvolacího soudu může beztrápně přehlížet závažné důkazy, a v důsledku toho psychicky týrat dítě a způsobit mu újmu na zdraví? Myslíme si, že nikoli. Říká se sice, že spravedlnost je slepá, ale neměla by být i hluchá k důkazům a bezcitná k dětem. Obrátíme se proto na ministerstvo spravedlnosti s podnětem minimálně ke kárnému řízení a budeme se snažit i o náhradu škody Jirkovi a jeho matce, alespoň ve výši pokut, nákladů řízení a bolestného. Budeme také dělat všechno pro to, aby tyto krutosti páchané státem na dětech co nejdříve přestaly.

(dne 22. 10. 2016 publikováno na IDNES.cz na blogu Marie Vodičkové)

Děti potřebují rodiče, ne profíky

Nikdy nezapomenu na slova, jež mi v prvních dnech a měsících řekly moje dcery, které se mi „narodily“ jako školáčky. Osud první z nich jsem znala z trestního spisu – byla odebrána z rodiny v pěti letech i se svým dvouletým bratříčkem, když po několika dnech opuštění vylezla do otevřeného okna v šestém patře a křičela o pomoc.

Monotónním a tichým hlasem mi později vyprávěla: „Když jsme byly u té staré mámy, tak jsme tam pořád leželi na zemi. Oni nám neudělali postýlky, tak jsme museli ležet na zemi. A pořád jsme se báli, že nás budou bít. Ta máma byla moc zlá a ten táta byl taky zlej... A pořád jsme měli hlad. Oni nám nedávali nic jíst, jenom chleba a vodu. A to přece nejde, jenom chleba a vodu.“ Po chvíli odmlčení pokračovala: „Oni chtěli, abysme umřeli.“ Na můj dotaz, kdo to chtěl, že to snad není možné, důrazně a udiveně, že to nechápá, odpověděla: „No přece ty starý rodiče to chtěli, ale Románek, ten to nechtěl.“ A zase ticho pokračovala: „O Románka já jsem se starala. Ale pak tam přišlo moc lidí a zachránili nás a dali nás do školky (pozn.: předškolní oddělení DDÚ).“

Autoři nové koncepce péče o děti, prosazované od roku 2009, by možná nevěřili, že pětileté dítě ohodnotí umístění do diagnostického ústavu jako záchranu. Umístili by je do přechodné péstounské péče, nejspíš každého jinam, jak se nyní děje. Většina přechodných péstounů chce jen jedno dítě, a to co nejmenší. Přitom rozdělení sourozenců je pro ně až na výjimky velmi traumatizující. Věrka na Románka stále vzpomínala, a to i v dospělosti. On jako dvouleté batole byl umístěn do zdravotnického dětského domova a brzy osvojen, ona přešla podle věku do školského zařízení. Věrka se první dny ode mě nechtěla ani hnout. Když jsme jely do školy, snad měsíc se mě každý den ptala: „Jsi maminka?“ A když jsem přisvědčila, vždycky řekla: „Já tě mám strašně ráda.“ Záhy si začala svou pochraumanou psychiku uzdravovat fantazií, aby aspoň trochu zakryla ty otřesné vzpomínky. Z ničeho nic třeba řekla: „Pamatuješ, jak jsi mě vozila v kočárku? A jak jsi mě nosila, když jsem měla zlomenou nohu?“ A já jsem s ní tu hru hrála, protože jsem tušila, že to potřebuje. A ona byla šťastná, i když určitě věděla, že to je jen hra.

Jednou před spaním mi řekla: „Když jsem byla v tom Krompachu, tak jsem tam každý den brečela. Protože jsem moc chtěla tu novou maminku a strašně jsem se bála, že už žádnou nedostanu. Ale pak jsi přišla ty a ty jsi si mě vybrala a já jsem si vybrala tebe. A teď už budeme pořád spolu.“

Vůbec si nedovedu představit, že bych Věrce i ostatním svým dětem, které mě od prvních dnů spontánně oslovovaly „mami“, řekla, že nejsem žádná jejich máma. Že mají tu svoji a že mým úkolem je vrátit je k ní, anebo do roka předat do jiné rodiny. Citově vyprahlé děti okamžitě přilnou k dospělému, který by mohl být jejich rodičem. Je to největší touha a potřeba všech dětí – mít mámu a tátu, nebo alespoň jednoho z nich. Napořád, nejen na chvíli.

(dne 5. 6. 2016 publikováno na IDNES.cz na blogu Marie Vodičkové)

